

Artcam uvádí francouzský film
TŘI VZPOMÍNKY
(režie Arnaud Desplechin, 2014)

Romantický milostný příběh o těžkostech dospívání a prvních láskách s charismatickým Mathieuem Amalricem v hlavní roli natočil uznávaný francouzský režisér Arnaud Desplechin, který je u nás známý díky svým jemně ironickým, typicky francouzským filmům o vztazích, rodině a době, ve které žijeme (*Vánoční příběh, Králové a královna, Učená pře aneb Můj pohlavní život, Jimmy P.*, a další). Do svého nejnovějšího filmu, který měl premiéru na festivalu v Cannes, obsadil oblíbeného francouzského herce Mathieua Amalrica, jenž ztvárňuje hlavní postavu Paula.

Paul v retrospektivách vzpomíná na zjištěné dny svého dětství a mládí. Vzpomíná na svoji narušenou matku a přísného otce, na dobrodružnou školní cestu za železnou oponu, ale především vzpomíná na Esther, svou osudovou lásku... V ústředních rolích mladého Paula a Ester se představily nové hvězdy francouzského filmu Quentin Dolmaire a Lou Roy-Lecollinet.

Film, který kromě hereckých výkonů vyniká i svou vizuální stránkou, získal na letošním festivalu v Cannes v sekci Quinzaine des realisateurs cenu SCAD udělovanou francouzským tvůrcům.

Českou premiéru měl na konci září Ostravě, kde zahájil Mezinárodní filmový festival Ostrava Kamera Oko 2015, a kde kameramanka snímku Irinu Lubtchansky získala hlavní festivalovou cenu.

Premiéra: 3. 12. 2015

Předpremiéra na Festivalu francouzských filmů (18.- 29. 11. 2015)

Více info: <http://artcam.cz/tri-vzpominky/>

Trailer: <https://www.youtube.com/watch?v=v3o6xu-udFE>

Originální název: Trois souvenirs de ma jeunesse / **Režie:** Arnaud Desplechin / **Scénář:** Arnaud Desplechin, Julie Peyr / **Střih:** Laurence Briaud / **Kamera:** Irina Lubtchansky / **Zvuk:** François Musy / **Hudba:** Grégoire Hetzel / **Hrají:** Quentin Dolmaire, Lou Roy-Lecollinet, Mathieu Amalric, Dinara Drukarova, Cécile Garcia-Fogel, André Dussollier / **Rok výroby:** 2014 / **Země:** Francie / **Jazyk:** francouzsky s českými titulky / **Kopie:** DCP, blu-ray / **Přístupnost:** do 12 let nevhodný / **Stopáž:** 120 min

Paul Dédalus odjíždí z Tádžikistánu. Vzpomíná... Na své dětství v Roubaix... Matčiny záchvaty šílenství... Na pouto, které ho pojilo s bratrem Ivanem, zbožným a vzteklým dítětem... Vzpomíná... Když mu bylo šestnáct... Na svého otce, neutěšitelného vdovce... Na cestu do SSSR, kde při tajném úkolu poskytl svou vlastní totožnost ruskému mladíkovi... Vzpomíná... Když mu bylo devatenáct... Na svou sestru Delphine, bratrance Boba, tehdejší večery s Pénélope, Mehdim a Kovalkim, přítelem, který ho měl zradit... Na studia v Paříži, setkání s doktorkou Béhanzinovou, na počínající zaujetí pro antropologii... A především si Paul vzpomíná na Esther. Byla srdce jeho života. Opatrně, bylo to vášnivé srdce.

O REŽISÉROVI

Arnaud Desplechin (nar. 1960)

vystudoval pařížskou filmovou školu IDHEC, poté spolupracoval jako kameraman a scenárista na krátkých filmech jiných režisérů (Eric Rochant, Eric Barbier či Patrick Grandperret). Režiroval dva krátké hrané snímky - *La vie des morts* (Život mrtvých, 1990), který získal cenu Jeana Viga, a *La Sentinelle* (Stráž).

Jeho prvním celovečerním filmem byla *Učená pře aneb Můj pohlavní život* (1996) z prostředí mladých intelektuálů, kterým vzbudil velký zájem kritiky. Následoval snímek *Esther Kahn* (2000) o židovské herečce žijící v Londýně koncem 19. století, oceněný snímek oceněn jako francouzský film roku 2000 a byl nominován na Zlatou palmu v Cannes.

Dalším ceněným snímkem byl *Králové a královna* (Rois et reine, 2004), za který získal Desplechinův oblíbený představitel Mathieu Amalric cenu César. Amalric a celá plejáda vynikajících francouzských herců - Catherine Deneuve, Jean-Paul Roussillon, Anne Consigny, Hippolyte Girardot, Emmanuelle Devos, Chiara Mastroianni – se sešla ve filmu *Vánoční příběh* (2008), rovněž nominovaném na Zlatou palmu v Cannes.

V roce 2014 natočil psychologický snímek *Jimmy P.* S Mathieuem Amalricem a Beniciem del Toroem v hlavních rolích psychoanalytika, antropologa a odborníka na kulturu původních obyvatel Ameriky Georgese Devereuxe (Amalric) a amerického Indiána Jimmyho Pickarda (Toro).

Mathieu Amalric (Paul)

Jeden z nejvýznamnějších francouzských herců své generace, který se v posledních letech prosadil také jako režisér, se narodil v roce 1965 a kariéru zahájil filmem *Milenci luny* (1984). Jeho herecká dráha je silně spjatá s režisérem Desplechinem, který ho přizval k účasti na filmech *Učená pře aneb Můj pohlavní život* (1996, Amalricovi vynesla role prvního Césara), *Králové a královna* (2004), *Vánoční příběh* (2008) nebo *Jimmy P.* (2013).

V roce 2007 ztvárnil hlavní postavu paralyzovaného muže ve filmu *Skafandr a motýl* (režie Julian Schnabel), za níž získal dalšího Césara. Dále hrál například ve filmech *Herečky* ((2007, režie Valeria Bruni Tedeschi), *Kuře na švestkách* (2011, režie Marjane Satrapi, Vincent Paronnaud) nebo *Venuše v kožichu* (2013, režie Roman Polanski).

Ilustrace 1: Arnaud Desplechin (vpravo) s herci Quentinem Dolmairem (vlevo) a Théem Fernandezem.

Zahrál si také v řadě zahraničních filmů, například *Mnichov* (2005) v režii Stevena Spielberga, díky kterému vešel do mezinárodního povědomí.

To posílil o tři roky později rolí v bondovce *Quantum of Solace*, díky čemuž se stal jedním z nejznámějších francouzských herců. Objevil se také ve filmu *Grandhotel Budapešť* (2014, režie Wes Anderson).

Od roku 1990 se věnuje také filmové a televizní režii. Za film *Turné* (2010) získal cenu na festivalu v Cannes. V roce 2014 zaujal filmem *Modrý pokoj*, který byl vybrán do soutěže na festivalech v Cannes a v San Sebastianu.

Quentin Dolmaire (mladý Paul)

Po záhy přerušném studiu fyziky začal Quentin navštěvovat hodiny herectví v Cours Simon, kde je nyní ve 2. ročníku. S divadlem začal už v 10 letech v kulturních centrech a později na střední škole. Tři vzpomínky jsou jeho úplně první film, v době natáčení mu bylo 21 let.

Rozhovor s Quentinem Dolmairem:

Jak to bylo s podobností s Mathieum Amalricem, jehož mladší já hraje?

Tak moc jsem se díval na Mathieua v Arnaudových filmech, že jsem ho rychle začal nevědomky kopírovat. Arnaud po mně nikdy nechtěl, abych se na to nějak zaměřoval. Dejme tomu, že nejsem blondýn s modrýma očima, a to se mu hodilo. Myslím, že oni sami při castingu čekali, co jim herci nabídnou.

Je to váš první celovečerní film a hraje hlavní postavu před kamerou uznávaného režiséra. Jak jste k tomu přistupoval?

Je to vlastně spousta důvodů k panice, když se nad tím jen na vteřinku zamyslíme. Řekl bych, že jsem o tomto povolání vůbec nic nevěděl, protože hraní ve filmu a v divadle jsou pro mě dvě naprosto odlišné věci. Často jsem myslel na herecký výkon Mathieua, a i když to může vytvářet jistý tlak, byl to pro mě také důležitý orientační bod. Paul Dédalus je totiž velmi těžko uchopitelný chlapík!

Film má hodně dialogů, ale obsahuje také velmi fyzické scény...

To se mi moc líbilo, běhat, poprat se... V divadle se musí opravdu pracovat s tělem, zatímco ve filmu je třeba se do toho plně položit, ale ne nezbytně na tělesné úrovni. Já při hraní dokážu některé věci uvést do pohybu pomocí fyzická. Ale někdy jsem se hýbal až příliš a Arnaud mi říkal: „Vypadá to jako Looney Tunes, nefunguje to.“ Ty scény s rvačkou byly tedy velmi osvobozující. Navíc tam byla skutečná choreografie, hodně jsme zkoušeli s kaskadéry. Tahle stránka se mi moc líbila. S postelovými scénami je to složitější. Jste s partnerkou, kterou neznáte, a musíte do toho jít, i když se stydíte. Ale Arnaud je velmi laskavý. Když nejste motivovaní, on je místo vás. Tolik miluje hereckou práci. Jede na 2000 %, dává do toho veškerou energii.

Lou Roy-Lecollinet (Esther)

Lou se na scéně pohybuje už asi deset let v rámci místních divadelních společností a minulý rok odmaturovala na divadelní větví. Ve Třech vzpomínkách získala svou první filmovou roli, v době natáčení jí bylo 18 let. V současnosti se chce zaměřit na divadelní režii nebo scénografii a tyto obory začít studovat.

Rozhovor s Lou Roy-Lecollinet :

Byla vám Esther blízká, když jste si přečetla scénář?

Ze začátku mi přišla velmi vzdálená. Já nejsem vůbec „školní krasavice“ a moc jsem ji nechápala ani v jejích vztazích. Ale nakonec jsem cítila, že je mi ta postava blízká. Vložila jsem do toho věci ze sebe a postupně jsem v ní viděla věci, které se mnou souzněly, ale ze začátku to tak nebylo. Někdy jsem také mimo záběr udělala obyčejná gesta, která Arnauda nadchla, a pak mě požádal, abych je zapojila i do scén.

Chtěl po vás Arnaud Desplechin, abyste shlédla některé konkrétní filmy?

Celému týmu pustil Lásky jedné plavovlásky, Bird a dost ukázek z Prolomit vlny. chtěl také, abych se podívala na Našim láskám, Moniku a Tess. myslím, že mi to všechno pomohlo lépe pochopit, jakým směrem mě chce vést... A také jsou to symbolické ženské postavy filmových dějin.

Vzpomenete si na váš poslední natáčecí den?

Vzpomínám si na něj velmi dobře. Bylo to v Paulově pokojíku. V dialozích bylo něco tak trochu symbolického, protože jsem říkala: „Už ani moc nevím, co je moje a co jsi mi dal ty.“ Byly v tom velmi silné emoce, protože natáčení hodně ovlivnilo můj osobní život; byla to velmi vítaná zkušenost vzhledem k tomu, co jsem tehdy prožívala, a zjistila jsem spoustu věcí. Úplně na konci jsem nahrávala svůj hlas pro scénu rozchodu po telefonu a vzpomínám si, že zvukař měl slzy v očích. Pro tým to byl také určitý mezník, protože s odchodem Esther bylo jasné, že se blíží konec natáčení.

Více info: <http://artcam.cz/tri-vzpominky/>

Trailer: <https://www.youtube.com/watch?v=v3o6xu-udFE>

TISKOVÝ SERVIS:

Hedvika Petrželková,

Film Distribution ARTCAM,

tel. +420 776 167 567,

email: hedvika.petrzelkova@artcam.cz,

www.artcam.cz